

[Socialministeren.]

er i Virkeligheden et rent sagligt Spørgsmaal: at undersøge, hvor meget der er Rimelighed for at lægge over paa de forsikrede selv, og hvor meget der er Rimelighed for, som Tiderne er, at lægge over paa det offentlige; og det er ganske karakteristisk at se, naar man lægger Mærke til, hvad der foregaar i den øvrige Verden, at selv i et Land som Amerika, hvor man altid tidligere har været imod enhver Arbejdsløshedsforsikring med offentlig Støtte, overvejer man for Tiden at indføre Arbejdsløshedsforsikring paa et helt andet Grundlag end det europæiske, en Arbejdsløshedsforsikring, der ene og alene bæres af Arbejdsgiverne i Industrien ved Henlæggelse af 2 pCt., tror jeg det er, til en Reservefond.

Naar Forholdene er saaledes ude omkring, og der kunde nævnes mange Eksempler ogsaa fra andre Lande, kan det ikke nytte, at vi herhjemme vil søge at naa et Forlig med Partiernes paa det Grundlag, at hvert Parti gaar ud fra den Opfattelse, det havde i 1927 eller 1929. Vi maa se rent sagligt paa Arbejdsløshedens Størrelse, paa Kontingenternes Størrelse o. s. v., og saa vil vi naa til det Resultat, at der ikke er noget som helst Land, hvor Arbejderne betaler saa meget til Socialforsikringen i Almindelighed og Arbejdsløshedsforsikringen i Særdeleshed som her i Danmark. Naar dette er Tilfældet, er det ikke sagligt berettiget at kræve yderligere Kontingenter til de i Forvejen meget høje Kontingenter under en Arbejdsløshedsperiode som den, vi kender.

Derfor maa jeg ikke alene af politiske, men af saglige Grunde henstille til den ærede Ordfører Hr. Krag ud fra sit socialpolitiske Kendskab til Forholdene og sin Fortid paa dette Omraade at ville medvirke til, at vi her faar en Ordning, som man kan forsvare, og det kan ikke forsvares at skabe en Ordning, som i Løbet af et Aar eller to gaar i Stykker af sig selv, fordi der ikke kan skaffes de Kontingenter, den kræver. Et saadant Krisekasseforlig kan jeg ikke gaa med til, det er uforsvarligt at gennemføre det, det vil ikke kunne holde, og er det først gaaet i Stykker med en virkelig Krisekasseordning, vil det ikke selv i Opgangstider være muligt at faa det gennemført mere uden som Tvangsordning, og den er ogsaa umulig.

Den ærede Ordfører for Venstre tilføjede dernæst, at han ikke var sikker paa, om man ikke ogsaa burde lade Arbejdsløshedsfonden yde Refusion med Hensyn til disse Udgifter. Det er ganske klart, hvorfor jeg ikke har ladet Arbejdsløsheds-

fonden medvirke og yde Refusion; den ærede Ordfører for Venstre ved sikkert meget nøje, hvorledes Arbejdsløshedsfonden er stillet i det Aar, vi er inde i. Jeg har haft den Opfattelse baade ved Affattelsen af Lovforslaget om forlænget vedtægtsmæssig Hjælp og ved Undladelsen af at kræve Refusionsbestemmelse indsat for Arbejdsløshedsfonden, at vi maatte skaffe Ro baade for Arbejdsløshedskasserne og for Arbejdsløshedsfonden for at kunne være sikre paa at faa Krisekasserne til at virke fra næste Aar. Ud fra den Betragtning tror jeg ikke, det vil være rigtigt at bebyrde Arbejdsløshedsfonden, der vil faa store Udgifter, naar Krisekasserne træder i Virksomhed, med Udgifter i Øjeblikket, rent bortset fra den Omstændighed, jeg dog vil nævne ved denne Lejlighed, at der er adskillige Arbejdsløsheds-kasser, som efterhaanden vil blive saaledes stillet, at de i hvert Fald bliver nødt til at optage Laan i Arbejdsløshedsfonden for at klare deres ordinære Virksomhed; det vilde derfor være meget uheldigt, om den slet ikke var i Besiddelse af Midler. Jeg tror derfor, at man ogsaa af saglige Grunde bør se bort fra Refusion fra Arbejdsløshedsfonden i indeværende Finansaar.

Den ærede Ordfører gik derefter over til Kommunernes Stilling og sagde, at Kommunernes Skøn burde begrænses med Hensyn til, hvad vedkommende vilde have kunnet opnaa fra Krisekasserne. Herom er jeg villig til at forhandle, men vil dog gerne paa Forhaand sige, at Erfaringerne fra den Krisehjælpslovgivning, vi har haft i Vinter, navnlig naar Forholdene er saa daarlige, som de er økonomisk set ude omkring, taler imod at sætte faste Grænser. Efterhaanden som Forslagene er kommet frem i den Retning, har jeg, selv om det ikke stemmede med mine personlige Ønsker, maattet forlade, hvad der hedder faste Rammer og faste Grænser, fordi der, naar det offentlige har saa faa Penge at anvende som for Tiden i disse Formaalets Tjeneste, ikke er Mulighed for at indføre saadanne Takster, uden at de enten bliver for lave og skaber Uretfærdighed eller i hvert Fald bliver ubillige mellem de forskellige Kassemedlemmer indbyrdes. Jeg tror derfor ikke, det kan lade sig gøre, men er villig til at forhandle derom.

Dernæst gik den ærede Ordførers Kritik ud paa, at der ikke var taget tilstrækkeligt Hensyn til at udelukke dem, som, selv om de i øvrigt kunde være Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasser, dog paa Grund af en vis Formue eller Biindtægt, eller hvad det nu er, var i Stand til foreløbig at ernære sig uden Understøttelse fra det offentlige.